

Lindsey Roth-Culliová

TOHLE LÉTO ŘÍKÁM ANO

COO
BOO

Tohle léto říkám ano

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lindsey Roth Culliová
Tohle léto říkám ano – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**TOHLE LÉTO ŘÍKÁM
ANO**

Lindsey Roth Culliová

**TOHLE LÉTO ŘÍKÁM
AND**

COO
BOO

Pro Sama. Navždy.

1

Když vás v půlce absolventského projevu zasáhne existenciální krize, není to zrovna ten nejvhodnější moment.

„Já, ehm...“ Zběžně sklopím oči k vlhké, pomačkané kartičce, kterou svírám v ruce, a mrknu na svoje mimořádně pečlivé poznámky, jak se slévají do sebe a připomínají spíš písmenkovou polívku než proslov, jehož vypipláváním jsem uplynulý měsíc strávila každičkou volnou chvilku – místo oběda jsem ho chodila vymýšlet do knihovny, večer si ho v duchu upravovala ve sprše a bez ustání ho recitovala, když jsem v restauraci svých rodičů zdobila v kuchyni plné páry jednu pizzu za druhou strouhaným sýrem. Tváře se mi zapalují zrovna tak, jako když stojím přímo před otevřenou pecí rozžhavenou na dvě stě padesát stupňů, a nad horním rtem mi vyráží slaný proužek potu.

Přinutím se zvednout hlavu k zaplněné posluchárně a moji spolužáci mi to oplácí pohledem, v němž se mísí nuda s čímsi, co ne-

může být nic jiného než hrůzné očekávání, zda se za chvilku nezačnu třeba dusit a neutechu z pódia. Mezi nimi je Tricia Whitmanová, kterou znám z jejích mnoha instagramových příspěvků z rubriky #módanalodi, jež se v příštích čtrnácti dnech chystá na luxusní plavbu kamsi do Karibiku; Henry Singh, co se před pár týdny strašlivě pohádal se svým přítelem přímo uprostřed bistra, potom mu do klína vyklopil mísu salátu a vyřítit se ven na parkoviště; nebo Cecily Johnstonová, jediný člověk z celé školy, který měl u přijímacích testů na vejšku víc bodů než já.

S nikým z těch lidí se nekamarádím, aby bylo jasno. Vlastně jsem s většinou z nich nikdy ani nemluvila. To ale neznamená, že nevím, co jsou zač, přestože drtivá většina z nich se dneska ráno podívala do programu, a když v něm uviděla moje jméno, obrátila se k sousedovi a prohlásila *Kdo je sakra Rachel Wallsová?* nebo něco v tom smyslu.

Při tom pomýšlení mi zacuká v obličejí a začnu si představovat, jak vraští čela, leč neúspěšně, ve snaze si mě zařadit: Jsem snad ta zahraniční studentka, která tu strávila jen jedno pololetí? Nebo ta podivná holka z dramaťáku, co pořád nosí neforemné černé šaty a síťovaný závoj? Nebo nečekaně nadaná školnice, která se pozdě v noci vkradla do učebny matematiky profesorky Aliové a na tabuli zanechala nějaký komplikovaný matematický výpočet?

Pak jim v momentě, kdy jsem vkročila na pódium, pomalinku svitlo: *Jó... tableta.*

Ta šprtka. Ta sucharka. Ta stydlivka.

Vzpamatuj se, Patatino. V hlavě se mi ozve Nonnin hlas a vtom si jí konečně všimnu, jak sedí s mámou a mým nevlastním tátou

v zadní části posluchárny. Svě upravené šedé mikádo kloní lehce ke straně a čeká, až budu pokračovat. Zhluboka se nadechnu, plíce se mi za odměnu za tu námahu naplní vzduchem, parfémem a oděrem polyesterového promočního taláru, a potom si ještě jednou odkašlu. Titul nejpopulárnějšího studenta ročníku asi nezískám – ten patří Claytonovi Carvillovi, jenž se může pyšnit fotbalovou slávou a trestuhodně nádherným obličejem –, ale to přece ještě neznamená, že si tu nezasloužím stát. Přesně naopak. Právě ty volby, jež mě v očích těchto lidí učinily zcela neviditelnou, mě dovedly až sem, k tomuto okamžiku a všemu, co bude následovat.

Takže teď dokončím tenhle strašlivej proslov a potom se seberu a vypadnu a konečně odstartuju svůj opravdovej život.

S rukama přitisknutýma na řečnický pultík pokračuju. „Pokud byste se dneska vydali na pláž k jezeru Michigan a postavili hrad z písku, zítra byste ho už nenašli, protože by ho odplavila voda. Tento pohyb směrem k chaosu – ve vědě známý jako entropie – je nevyhnutelný. Její neúprosnosti nic neunikne. V uzavřeném systému ponechaném vlastnímu osudu jsou chaos a zmatek vždy na vzestupu. Bez výjimky.

Řád totiž vyžaduje úsilí. Energii. Hromadu energie. A to platí i pro naše úspěchy tady na Westfeldské střední. Debatní kroužky jako ten náš se na celostátní klání nedostanou bez pravidelného cvičení. Fotbalové týmy jako ten náš se nestávají národními mistry bez týmové snahy a spolupráce.“ S těmi slovy pohlédnu na Claytona – a přiznávám, možná jsem tuhle poznámku o fotbale přidala jen proto, abych měla záminku podívat se, jak sedí rozvalený

v druhé řadě s dlouhýma nohama kousíček od sebe – a potom se dám znovu do řeči.

„Milý absolventi, dneska jsme se tu nesešli náhodou. Jsme tu díky naší píli. Díky svědomitosti. Díky vynaloženému úsilí a mnoha obětem. Přestože bychom měli oslavit naše minulé úspěchy, nesmíme zapomínat, že stojíme opět na začátku. Dnes končíme střední školu a stojíme na prahu něčeho zcela nového.“

Můj zrak opět přitáhne Claytonova pružná, vysoká, štíhlá postava, tentokrát dokonce bez šikovné kontextové záminky, a div mi nevypadnou všechny kartičky s nápovědou z ruky, když mi dojde, že mi pohled oplácí. Ano, jasně, vím, že rozumově to dává naprostý smysl – přeci jen jsem ta, kdo před všemi právě přednáší absolventský projev –, jenže potom se na mě lišácky zazubí a udělají se mu dŕolíčky a ve zlomku vteřiny se mu mezi zuby mihne jazyk.

Může člověk otěhotnět z úsměvu? Ptám se kvůli sobě.

Teprve když se přede mnou objeví ředitel školy pan Howard, spustí cosi do mikrofону a celý sál se začne bouřlivě radovat, mi dojde, že jsem už zjevně dohovořila. Všichni v hledišti vstávají, sundávají si čepice a vyhazují je do vzduchu. Já ne. Moje vizuomotorika stojí za starou belu i tehdy, když zrovna Claytonovi Carvillovi nepočnu bez poskrvny dítě z úsměvu, a konkrétně teď to rozhodně riskovat nehodlám. Přistála by tak o šest řad dál a já bych akorát skončila s cizí, upocenou čepicí plnou lupů a skvrn od vlasových přípravků.

Fuj.

Místo toho si ji strčím do podpaží, dám se do zdvořilého tleskání, párkrát si s někým jen tak náhodně plácnu a pak si začnu tím

hustým a hlučným davem razit cestu. Zrovna jsem spatřila temeno svého nevlastního táty – má tam takovou lysinku, kterou se ustavičně snaží skrývat, takže si přes ni češe všemi možnými směry vlasy, čímž ovšem rozhodně nikoho neošálí –, když tu mě popadne za loket Ruoxi.

„Rachel!“ Taky si drží čepici, z čehož je nejspíš jasně patrné, proč je právě ona moje nejlepší kamarádka. Technicky vzato je zároveň moje jediná kamarádka – když nepočítám Milese, což zásadně nedělám. Nic to ale nemění na tom, že s výjimkou Nonny mám Ruoxi na celém světě nejradši. Nemám ponětí, co si bez ní v létě – a potom na podzim, až začnu chodit na Severozápadní univerzitu – počnu. „Dobrá práce, ženo.“

„Děkujuuuuu.“ Ohnu se, abych tu její malou útlou postavičku objala. „A děkuju, žes neomdlela nudou, přestože jsi to celý slyšela už nejmíň tisíckrát.“

„S každým opakováním to bylo lepší a lepší,“ řekne, potom si ze zátylku odhrne svoje husté vlnité vlasy a začne se zlehka ovívat. Dokonce i v páskových botách na korkovém podpatku, z nichž jí vykukují ostře růžové nehty jasně kontrastující s tmavou pokožkou, je o hlavu menší než já. „Zrovna jak písnička od Justina Biebera.“

„Jojo, to jsme holt já a Biebs,“ odpovím. „Formujeme mladý myšlení. Inspirujeme mládí.“

„Přesně.“ Ruoxi přistoupí o krůček blíž a přitom vrhne přes rameno vražednej pohled, protože do ní zrovna zezadu vrazil nějaký floutek s muletem. „Víš ty, co se mi právě přihodilo?“ prohlásí

tlumeným hlasem. „Během promoce jsem seděla vedle Paula Habermana, no a...“

„Můžu se tě na něco zeptat?“ vyhrknu, když si vzpomenu na tu osobní krizi, jíž jsem si prošla uprostřed projevu. Paul Haberman píše pro Westfeldský kurýr a na Snapchatu si díky svým podivuhodně vynalézavým fotkám obědů z jídelny, které sdílel každíčkový den po dobu celého jednoho roku, získal tony příznivců. Pokud bych ho měla zařadit na socioekonomický žebříček popularity, patřil by bezpečně do střední třídy. „Měl vůbec tušení, kdo jsem? Myslím, když jsem se vyškrobala na pódium?“

„Cože?“ Ruoxi mi věnuje zvláštní pohled. „Nevím. Neptala jsem se. Proč by ho neměl?“

„Ále, zapomeň na to,“ zakroutím hlavou. Nejlepší kamarádky nebo ne, řešit s ní, jak si poslední čtyři roky zcela záměrně pěstuju naprostou anonymitu a dneska ráno mi v hlavě začaly vrtat pochybnosti, jestli to náhodou nebyla strategická chyba, zřejmě nebude v tuhle chvíli to nejvhodnější. „Promiň. Pokračuj.“

„Hm?“ Ruoxi je na vážkách, ale dál už nenaléhá. „Takže Paul se ptal, co dělám večer, a když jsem řekla, že budu nejspíš někde s tebou, prohlásil, že Bethany dneska něco pořádná u sebe doma a že máme přijít.“

Rozchechtala jsem se, ale vzápětí mi došlo, že nežertuje. „Počkej,“ nedala jsem se, „to jako vážně?“ Bethany s Claytonem spolu s přestávkami chodí už od druháku. Jejich dům leží hned za říčkou, která odděluje naše zahrady, což znamená, že jejich mnohé rozchody, usmiřování i intimnější chvílky vídám celou tu dobu z první

ruky. Rozhodně si nepotrpím na to je špehovat, ale mám oči a k tomu příhodně situované okno v pokoji, a mám-li být upřímná, většinu sobotních nocí bývám už většinou v jedenáct v pyžamu. Na rozdíl od jiných. „A tobě se tam chce?“

„No s tímhle tónem ani trochu,“ prohlásí Ruoxi jízlivě. A potom pokrčí rameny. „Ale jo, celkem bych šla. Nevím. Mohla by to být zábava, nemyslíš?“

„Jako jestli si chceš nechat vypumpovat žaludek a chytit nějakou HPV infekci, tak rozhodně, bude to jízda.“

„Ale no tak, Rach,“ zamračí se Ruoxi. „Vážně si myslíš, že to chodí takhle?“

„Jo,“ odpovím nekompromisně. Já sama možná žádná znalkyně středoškolských večírků nejsem, ale už jsem proslídila dost profilů na sociálních sítích – a shlídla dost seriálů – na to, abych věděla, co přesně nás čeká, když se dneska večer k Bethany vydáme. Trapně postávat v rohu místnosti dokážu i z pohodlí vlastního domova, děkuju mnohokrát. Nepotřebuju si kvůli tomu malovat linky a chodit na veřejnost. „Přesně tak to podle mě chodí.“

„Dobře,“ řekne Ruoxi, se kterou to podle všeho ani nehnulo. „Možná to vážně takhle chodí. Ale víš, já zejtra odjízdim na hudební tábor a bude to záhul a budu pod strašným tlakem a... já nevím. Nevrtá ti to někdy hlavou? Jaký to vlastně je...“ Potom se odmlčí.

„Být normální člověk?“ doplním.

„Jo, něco takovýho!“ řekne a zlehounka se zasměje, ale mám za to, že ani jedné z nás to ve skutečnosti zrovna dvakrát k smíchu

nepřijde. „Končíme školu, víš o tom? Zvládly jsme to. A navíc je to jen jeden večer.“

Dochází mi, že to myslí vážně, a najednou se cítím trochu provinile, že jsem ten nápad tak jedovatě odmítla. Není to tak, že bych snad jejím pohnutkám nerozuměla. Vždyť jsem právě prodělala celkem závažný záchvat paniky z přesně tohoto důvodu... „Máš pravdu,“ povím jí a s námahou vykouslím úsměv. „Měla bys tam rozhodně jít.“

„A ty bys měla jít se mnou,“ doplní okamžitě. „Víš, kdo všechno tam bude, že jo?“ Zasklebí se na mě. „Ta fotbalová poznámka, kterou jsi utrousila při proslovu, byla, jen tak mimochodem, sakra vybroušená.“

„Děkuju.“ Protože mi zřejmě fakticky přeskočilo, chvílku to dokonce vážně zvažuju: představuju si, jak bych šílela, co si vzít na sebe, jak bych promrhala hodinu u návodu z YouTube v marné snaze přijít na to, jak docílit toho, aby moje vlasy vypadaly stejně jako Bethaniny, a jak bych do sebe nalila dost piva na to, abych se aspoň na chvílku odvázala. Nakonec ale jako vždycky zakroutím hlavou. „Já bych vlastně stejně nemohla,“ zalžu. „Mám dneska večer směnu v restauraci.“

„Dobřej pokus,“ našpulí Ruoxi svoje zářivě červené rty. „Chceš mi říct, že by tě rodiče v den tvojí promoce vážně nechali strávit večer u pizzy?“

Jasně že nenechali. Kdybych jim oznámila, že chci jít na opravdový večírek se svými vrstevníky, nejspíš by je radostí kleplo a vůbec bych se nedivila, kdyby se dokonce nabídli, že nám zaplatí sud. „Nó, nechali?“ zkouším to na ni.

Ruoxi obrátí oči v sloup. „Na to abys pracovala, máš celej život,“ připomene mi a jemně mě plácne čepicí přes loket. „Tohle léto by ses měla zkusit bavit. Aspoň trochu.“

Udělám obličej. „Ó jak si přejete, velevážená slečno, co jedete na tábor pro snoby, kde se hraje čtyřicet hodin denně na klavír.“

„V šortkách a podkolenkách,“ zasténá Ruoxi. „Nezapomeň na šortky s podkolenkami.“ Ale usmívá se a já vím, že se na svoje letní vyhlídky doopravdy těší a na tu šerednou uniformu a všechno ostatní jakbysmet. „A víc než dvacet tři a čtvrt hodiny to nebude, abys věděla. Nesmíš zapomínat na přestávky na toaletu a zdravou krmi.“

„A to stejně jen za předpokladu, že budeš fakt rychlá a s nikým se nebudeš vykecávat.“

„Přesně,“ řekne a usměje se. „Kdyby sis to dneska večer rozmyslela, napiš, dobře?“

To se... rozhodně nestane, ale přijde mi, že nemá smysl říkat to nahlas. V dálce za Ruoxi u dveří z posluchárny vidím čekat svoji rodinu. Mámě i tátovi zdobí obličej tentýž přihlouplý úsměv, můj bráška Jackson hraje nějakou hru na mobilu a Nonna na mě mává oběma rukama a náramky jí na zápěstích chřestí, jako by se pokoušela přistát s Boeingem.

„Napišu,“ slíbím a ještě jednou ji obejmu. Potom se začnu sunout řadou červených sametových sedadel k východu a záhy klít pod vousy, když se mi můj umělohmotný talár zachytí o odřené dřevěné opěradlo. Po chvílce se mi podaří se vysvobodit, jenže v ten moment kdosi vyřkne moje jméno.

„Hm?“ Zvednu hlavu a rázem celá zkoprním a nemůžu se hnout, jako bych šlápla na obrovitánskou žvejkačku. Přímo za mnou stojí samotný Clayton Carville a z rozepnutého taláru mu koukají tmavě modré kalhoty a naškrobená bílá košile. Horní knoflíček má rozepnutý a kravatu povolenou, takže mu vidím důlek pod ohryzkem, kde je kůže tenká a na pohled zranitelná. „Pěknej projev,“ prohlásí.

Do hajzlu. „Ty taky!“ vypadne ze mě automaticky, než sebou šklubnu. „Teda... ehm... Gratuluju. K... promoci.“ *Nádhera, Rachel. Fakt skvělá práce.*

„Díky,“ řekne Clayton, téměř nesměle sklopí hlavu a prohrábne si svoje na krátko střižené vlasy. „Tak asi čau příště, co?“

„Jasně!“ zacvrlikám, i když upřímně nemám vůbec tušení, kdy nebo kde by to mělo být. Na podzim se chystá na Marquettovu univerzitu, jak jsem si domyslela podle mikiny, kterou začal nosit po jarních prázdninách, ale víc toho o jeho budoucnosti nevím, tedy kromě toho, že v tuhle chvíli nabírá jiný směr než ta moje. Jsme jako dvě cesty dělící se v žlutém háji, jak by napsal básník Robert Frost. Nikdy jsem neměla dost odvahy na to, abych Claytonovi pověděla, co k němu cítím. Nikdy jsem neměla dost odvahy na Clayтона vůbec promluvit. A teď už je pozdě. „Ehm. Tak se opatruj.“

„Budu,“ odpoví Clayton a zase se mu ve tváři mihne ten kratičkový a velkorysý úsměv. Úsměv člověka, který si nikdy nelámal hlavu s tím, jestli má jít na večírek, nebo ne. Úsměv člověka, který se nikdy nestrachoval, že se mu těch prvních sedmnáct let života dost možná vůbec nepovedlo. „Tak ahoj, Rach.“

„Hej, Claytone!“ zahuláká někdo přes celou posluchárnu a Clayton se vypaří dřív, než si vůbec stihnu všimnout, jak důvěrně mě to oslovil a jak snadno mu to vylezlo z pusy. Netuším, jak dlouho stojím na místě, než konečně přijdu k sobě, vyrazím napříč posluchárnou směrem k našim a ještě jednou, naposled, se ohlédnu.

2

Doma se z taláru převlíknu do legín a mikiny s kapucí, na hlavě si udělám drdol a bleskově seběhnu po schodech zpátky do kuchyně. „Tady je naše holčička,“ přivítá mě můj nevlastní táta, když zvedne oči od křížovky v místním deníku. Sedí u stolu hned vedle hromady věcí, které tu naše rodina nashromáždila: leták ze supermarketu na tenhle týden, několik zapomenutých sklenic s vodou, můj dopis ze Severozápadní univerzity ohledně stipendií a financování školného a Jacksonova baseballová rukavice na kupičce knížek z knihovny, které už dávno měly být vrácené. „Něco tu pro tebe mám. ‚Stoik.‘ Na pět, a možná začíná na Z.“

Utrhnu si z poněkud povadlého hroznu na lince kuličku vína a zamyslím se. „Zenón,“ řeknu nakonec.

Šeptem to po mně zopakuje a potom si to slovo zapíše. „Hm.“

„Haló, pojdte si to ode mě prosím někdo vzít.“ Máma se dovnitř právě prodrala zadními dveřmi, které se za ní s bouchnutím zaklaply. Dá mi pusku na čelo a potom položí na linku dvě ohromné zamaštěné krabice s pizzou, což je jedna z výhod toho, když vlastníte cenově dostupnou italskou restauraci. Dostanete veškerou pizzu, kterou si kdy můžete přát.

A taky spoustu těch, jimž byste se nejradši vyhnuli.

„Pořád si musím v hlavě přehrávat ten tvůj proslov,“ poví mi, sundá ze zápěstí igelitovou nákupní tašku a z jejích krabatých hlubin vytáhne balení talířů s nápisem *Blahopřejeme, absolventko!* a sladěnou sadu ubrousků. „No mami, řekni, už jsi někdy v životě slyšela úžasnější absolventský proslov?“

„Nikdy,“ ozve se Nonna ze svého místa na květované pohovce v obýváku a z jejího tónu je víc než kdy jindy slyšet, že nesouhlas rozhodně nestrpí. „Byla jsi neskutečná.“

„Jsme na tebe tolik pyšní,“ pokračuje máma a položí mi ruce na tváře. Má je hrubé a kůžičky kolem nehtů potrhane jako člověk, který nemá na věci, jako je manikúra, čas ani trpělivost. Předloktí má posetá popáleninami z pece v restauraci. „Já jsem na tebe pyšná. Strašně, strašně pyšná.“ V koutcích očí mě začnou pálit slzy a z toho, jak se mámě chvějou rty, je mi jasné, že se cítí úplně stejně.

„Jejdanánku,“ prohlásí Nonna, vymrští se s tichým zaúpením z gauče a potom nás obě chytne kolem ramen a obejmě. „Tady to vypadá na nějakou potopu.“ Cítím z ní důvěrně známou vůni pudru a jalovce, a jak nás tak svírá těma svýma překvapivě silnýma rukama, nemůžu se zbavit myšlenky, že až ta chvíle přijde a já budu

muset odjet, bude mi bez ohledu na to, jak tvrdě jsem pracovala, abych se dostala na vejšku a mohla odsud zmizet, strašně, strašně moc smutno.

„Tak fajn, dost,“ řekne máma konečně a jako první se od nás odtrhne a začne si palcem odhodlaně utírat koutky očí. „Styďte nám pizza.“

„Už dávno vystydlá,“ poznamená Jackson, který zrovna přiskočil v kapsáčových šortkách a vysokých ponožkách do kuchyně. Vlasy mu trčí do všech stran, přestože s jistotou vím, že ho táta ráno před promoci donutil, aby si je nageloval a upravil. Je mu dvanáct, v čemž naprosto válí. „To je smutná vlastnost pizzy, které se už zřekli jiní.“

„Prrr, chlapečku,“ odvětí táta, který zrovna sloupává z balení papírových talířů celofán a vzápětí je rozdává jak karty na stůl. Potom zvedne víko první krabice a kuchyň zaplaví vůně česnekového másla, kterým potíráme všechny pizzy. Tahle konkrétní odpadní placinka je zdobená salámem, černými olivami, nakládanými papričkami a... fujtajbl.

„To má bejt ananas?“ mám potřebu se zeptat.

Máma pokrčí rameny. „Ani ve slavnostní dny si nemůžeme dovolit vyhazovat zmetky. Prostě ho vybereš a dáš stranou.“

Což je planá útěcha. Ananas je na rozdíl od jiných ingrediencí plný šťávy. S tou si člověk neporadí.

Krátce zvážím, zda nenahlédnout do druhé krabice, ale záhy dojdou k závěru, že její obsah bude nejspíš ještě horší než pizza s anansem, a sáhnu po kousku, který je kusy onoho zářivého tro-

pického ovoce znesvěcený nejméně. Odstrčím stranou štos faktur a posadím se ke stolu, Nonna si z lednice vyndá plechovku limonády s citronovo-limetkovou příchutí – supermarketovou značku, o níž tvrdí, že ji má nejradši – a pomaloučku polehoučku se přikrade až ke mně.

„Pověz mi, prosím tebe,“ spustí najednou, „proč že jsi ještě pořád tady?“

Nechápavě se na ni podívám. „Víš, že mi škola začíná až na podzim, že jo?“

„Jistě, pěkně děkuju za optání, ale o rozum jsem ještě tak docela nepřišla.“ S tím mě plácne po hlavě balíčkem ubrousků, potom ho otevře a jeden mi podá.

„Hrozný a veliký,“ ozve se z druhé strany stolu táta. „Na šest. Druhý písmeno je *a*.“ Sice to nebyla otázka, ale čeká na odpověď. Křížovky s tátou luštíme, co pamatuju. Byla to jedna z věcí, díky nimž jsme se sblížili, když se s mámou vzali. Když chvíli nic neříkám, zvedne hlavu. „Neříkej mi, že se ti za těch šest hodin od promoce stačilo všechno vědění vykourit z hlavy.“

„Seminář pro křížovkáře mě nejspíš musel ve škole minout.“ Hodím si do pusy nakládanou papričku a zamyslím se. „Carové,“ oznámím mu, když ji spolknou, a zazubím se. „Ivan a Petr.“

Nonna na mě zmateně zamrká.

„Ivan Hrozný a Petr Veliký?“ vysvětlím.

„No vidíte, jak je úžasná?“ řekne a dá mi pusou na čelo zrovna jako před pár minutami máma. „Kdo ještě nemá pizzu?“ zeptá se a položí talíř před tátu, který je stále ztracen ve svém důmyslně mřížko-

vaném světě. Táta pizzu nepřítomně zvedne k ústům a zakousne se do kůrky.

„Tak jak?“ nenechá se odbýt Nonna a posadí se vedle mě s vlastním přídělím – pizza v druhé krabici je, jak vidím, s klobásou a žampiony, což jsem mohla zjistit už dřív, kdybych si dala tu práci a podívala se. „S tím večírkem, myslím.“

Zakroucím hlavou. „Zníš úplně jak Ruoxi.“

„Tak Ru tam vyrazila?“ nadzvedne Nonna obočí. „A ty ne?“

„Žádnéj večírek se nekoná!“ zalžu.

„Dej jí pokoj,“ řekne máma a mávne rukou. To je jedna z věcí, kterých jsem si na ní vždycky vážila. Že mě – na rozdíl od naprosté většiny ostatních lidí v mém životě – nikdy neotravovala s tím, abych *vystoupila ze svojí komfortní zóny!* nebo *tu a tam aspoň trochu zarískovala!* Ona jediná jasně chápe, že jedna chybička nás může svést na cestu, ze které není úniku. Jediná chyba může absolutně změnit celý náš život. Vždyť se jí to koneckonců samotné stalo, třebaže takhle negativně o tom nikdy nemluvila. Rozhodně ale není žádné tajemství, že jsem se jí narodila, když měla být v prváku na vejšce, a že než potkala Jima, snažila se mě jako svobodná máma uživit ze spropitného, na než si přišla jako servírka v restauraci.

Zachovala se impulzivně – jednou jedinkrát konala dřív, než myslela.

A zaplatila za to.

„A i kdyby se někde nějaký večírek konal, já bych tam nešla,“ pokračuju, potom spořádám poslední kousek kůrky, vstanu a vy-

hodím talíř do koše. Vezmu si z lednice vlastní limonádu, a když ji na rozloučenou zdvihnu do vzduchu, zamířím ke schodům. „Čeká mě totiž pěkně žhavý rande...“ – Nonně se v očích nadšeně zabláskne – „... s knížkou.“

„To jseš celá ty,“ prohlásí. „Tohle má po tobě,“ zamlaská Nonna nesouhlasně na tátu, který má nos pořád zabořený v křížovce. Na oko mu hubuje, ale já moc dobře vím, jak moc je oba těší představa, že na mě mohl něco přenést, a geny, ty se můžou jít třeba klouzat.

„Bois de Boulogne,“ zavolá ještě táta, když už stoupám po schodech k sobě do pokoje. „Na čtyři a poslední písmeno je *k*.“

„Na mě se nekoukej,“ řekne máma. „Já mluvím italsky, ne francouzsky.“

„Park,“ křičím do kuchyně. Poslední, co slyším, než za sebou zavřu dveře, je, jak se Nonna směje.

To, co jsem řekla Nonně, jsem myslela vážně – tohle léto hodlám dohánět všechnu nepovinnou četbu, kterou jsem poslední čtyři roky odkládala –, ale sotva se dokážu soustředit přes všechen ten hluk, co se line oknem dovnitř z večírku u Bethany: dunění basů z písničky od Beyoncé, stříkání vody, do níž někdo právě skočil placáka, dívčí smích tak hlasitý, jako by jeho majitelka seděla na posteli přímo vedle mě.

Převalím se na matraci, opřu se lokty o parapet a zadívám se do té sytě modré temnoty. Teplota venku je příjemná. Není ani teplo

ani zima a ve vzduchu jsou cítit poslední zbytky denního žáru. Vůně zimolezu se mísí se slaným pachem úzké kamenité říčky, která nám teče za domem na hranici pozemku. Nadechnu se a přitom pozoruju dvojici ženoucí se u Bethany po molu až na samý jeho kraj, kde se prudce zastaví. Vtom se začnou kácet smíchy a zase se u toho málem svalí do vody. Chvilku tam spolu jen tak leží s očima upřenýma ke hvězdám a já pozoruju, jak se nakonec obrátí k sobě a splynou v polibku.

Hazarděři, pomyslím si, a moc dobře si uvědomuju, že s takovým výrazivem vypadám ještě starší – a rozhodně nedůtklivější – než Nonna. Po pravdě si nejsem ani jistá, co konkrétně mi vlastně přijde tak riskantní a neuvážené, jestli to běhání, nebo to líbání.

Odvrátím od nich pohled právě včas, abych v dálce zpozorovala další pár. Temné obrysy té dvojice jsou přes borové houští na opačném břehu stěží patrné, ale stejně mi okamžitě dojde, že to jsou Clayton s Bethany, a aniž bych chtěla, vykloním se z okna.

Nejspíš je divný, že Claytonův postoj a siluetu poznám bezpečně odkudkoli, třeba i na sto metrů, ale ráda tuhle schopnost pokládám za prostý důkaz svých pronikavých pozorovacích schopností a zaujetí pro osvědčené badatelské metody. Přesto však neuniknu tvrdé realitě toho, že až do dneška čítala celá moje středoškolská kariéra přesně tři významné interakce s Claytonem, z nichž žádnou nelze považovat za romanticky příznivou. Hle, představuji vám *Největší hity z dílny Rachel a Claytona*:

V prváku jsme měli geometrii s profesorem Rosenem. Byl to sadista, který chodil každý den v khaki espadrilkách, dokonce i v zimě, a vyžíval se v tom, že nás u tabule nutil soupeřit v matematických znalostech. Jednou jsem takhle stála proti Victorii Ahmedové, přesvědčená, že to mám v kapse, a zcela připravená nárokovat si vítězství, když mi došlo, že jsem na tabuli dvaceticentimetrovými písmeny místo „Komutativní vlastnost násobení“ napsala „Claytonova vlastnost násobení“.

Ve druháku jsem na něj s celou jeho rodinou narazila v cukrárně u Moxie, kam jsem šla mámě pro balení zmrzliny. Nechyběla ani jeho luxusně vyfiknutá matka, která se mi v jedem moment sklonila k uchu a zdvořile mě informovala, že mi sukně uvízla ve spodním prádle. Clayton to tehdy přešel bez komentáře.

Ve čtvrtáku jsem se během volné hodiny zastavila v chemických laboratořích, abych profesorce Leeové vrátila brožurku s vysokoškolskými kurzy pro středoškoláky, kterou jsem si od ní půjčila – a načapala tam Clayтона, jak se divoce ocucává s Bethany. Už jsou to tři měsíce a já mám ten výjev pořád vypálený v sítnici: Bethany sedí na hraně jednoho z laboratorních stolů, svírá Clayтона nohama a on jí elegantněma rukama hladí džínama obtažená stehna. Líbali se tak vášnivě, že by si mě nejspíš ani nevšimli, nebýt toho, že jsem ve svém překvapení převrátila celý vozík s kádinkami, které se vzápětí rozletěly všude po podlaze s třeskotem připomínajícím výbuch v podělaném Černobylu.